Η Κοίμησις της Θεοτόκου (Αγ. Μάξιμος ο Ομολογητής)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 15 Αυγούστου, 2011

Τὸν Σεπτέμβριο κάποιου ἔτους στὸ ὀγκολογικὸ τμῆμα τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ρίου ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀναστάτωση. Ὁ μικρὸς Δημητράκης ζητοῦσε ἐπειγόντως τὸν ἱερέα τοῦ Νοσοκομείου. Ἤθελε ὁπωσδήποτε νὰ κοινωνήσει.
Ἦταν 13 ἐτῶν. Ἐνάμιση περίπου χρόνο βρισκόταν στὴν συγκεκριμένη κλινική. Ἕνας μικρὸς πονοκέφαλος τὸν ὁδήγησε ἐκεῖ. Οἱ γιατροὶ διέγνωσαν καρκίνο τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπὸ τὸ Φίερι τῆς Ἀλβανίας. Οἱ γονεῖς του ἀβάπτιστοι. Ἔμεναν ἀρκετὰ χρόνια στὴν Πάτρα.

Αὐτός, λίγο μετὰ τὴν εἴσοδό του στὸ Νοσοκομεῖο, θέλησε νὰ βαπτιστεῖ. Ἄκουγε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἤθελε νὰ γίνει «παιδί» Του. Βαπτίστηκε «εἰς τὸν ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», κατόπιν κατηχήσεως βέβαια.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ στὴν κλινική. Ὁ καρκίνος εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ ἤδη τοῦ εἶχε στερήσει τὴν ὅράση. Δὲν ἔβλεπε καθόλου, τίποτε καὶ κανέναν. Ἄκουγε ὅμως μὲ μεγάλη καὶ θαυμαστὴ ὑπομονή. Δὲν παραπονιόταν. Ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾶ πολύ. Προσευχόταν καὶ παρακαλοῦσε καὶ τοὺς γονεῖς του νὰ κάνουν τὸν ἴδιο.

Ὅσοι τὸν ἐπισκέπτονταν καταλάβαιναν νὰ ὑπάρχει κάτι διαφορετικὸ σ' αὐτὸ τὸν παιδί. Μιλοῦσε συνέχεια γιὰ τὸν Θεό. Ἦταν πάντα εὐγενικὸ καὶ χαρούμενο. Τὸ πρόσωπο του ἔλαμπε. Ἤθελε νὰ κοινωνάη συχνὰ τῶν Τιμίων Δώρων. Ὅταν κάποιες φορὲς ἡ μητέρα του ἦταν σὲ κάποιον ἄλλο χῶρο τῆς κλινικῆς, φώναζε: «Μητέρα, ἔλα γρήγορα. Φτάνει ὁ παππούλης μὲ τὸν Χριστό. Ἀνεβαίνει τὰ σκαλιά. Ἔλα νὰ μὲ ἑτοιμάσεις». Καὶ ἔτσι γινόταν. Ὁ ἱερέας ἐρχόταν καὶ εὕρισκε τὸν Δημητράκη καθισμένο στὸ κρεβάτι του, μὲ ἀνοιχτὸ τὸν στόμα κάνοντας μὲ εὐλάβεια τὸν... σταυρό του. Ἐνῶ δὲν γνώριζε τὴν ἀκριβῆ ὥρα τῆς προσελεύσεως τοῦ ἱερέως μὲ τὰ Τίμια Δῶρα, μὲ διορατικὸ χάρισμα τὸν ἔβλεπε νὰ ἔρχεται, μολονότι παρεμβάλλονταν δύο κλειστὲς πόρτες πού χώριζαν τὸν δωμάτιό του ἀπὸ τὸν διάδρομο πού ἐρχόταν ὁ ἱερέας. Αὐτὸ τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ εὐλαβὴς κυρία Μαρία Γαλιατσάτου ἡ ὁποία ἐθελοντικὰ φρόντιζε τὸν παιδὶ αὐτό. «Κυρία Μαρία, θέλω κάτι νὰ σᾶς πῶ», τῆς εἶπε μία μέρα. «Ὅταν ἔρχεται ὁ παππούλης μὲ τὸν Χριστό, τὸν βλέπω στὶς σκάλες πού ἀνεβαίνει καὶ δίπλα του ὑπάρχουν δύο ψηλοί, ὄμορφοι ἄνθρωποι μὲ ὁλόασπρη στολὴ πού γέρνουν πρὸς τὸν Ἅγιο Ποτήριο καὶ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια τους τὸν προστατεύουν».

Κάποτε τὸν ρώτησε ὁ γιατρός: «Τί κάνεις, Δημητράκη, πῶς πᾶμε;». Τοῦ ἀπάντησε: «Κύριε γιατρέ, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ κοντά. Ἐγὼ εἶμαι καλά. Ἐσεῖς μὴν στενοχωριέστε πού ἔφυγε ἡ γυναίκα σας. Ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί σας γιατί εἶστε καλὸς ἄνθρωπος». Ὁ γιατρὸς ἔμεινε λίγο ἀκίνητος. Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸν θλιβερὸ γεγονὸς πού εἶχε συμβεῖ τὴν προηγούμενη ἡμέρα στὸ σπίτι του, ὅτι δηλαδὴ ἡ γυναίκα του τὸν ἐγκατέλειψε καὶ πῆρε ἄλλον ἄνδρα.

«Αὐτὸ εἶναι παιδὶ τοῦ Θεοῦ», ἔλεγαν ὅσοι τὸν γνώριζαν.

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ κοινώνησε δὲν μποροῦσε πλέον νὰ σταθεῖ καθιστὸς στὸ κρεβάτι ἀλλὰ ὑποδέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ λαχτάρα τὸν Χριστὸ ξαπλωμένος. «Εὐχαριστῶ πολύ», ψέλλισε καὶ μετὰ ἐκοιμήθη.

Ὁ ἱερέας, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ νεκροτομεῖο νὰ διάβαση στὸν Δημητράκη τὸν τρισάγιο, εἶπε: «Τέτοιο λείψανο πρώτη φορὰ στὴν ζωή μου βλέπω. Τὸ πρόσωπο του εἶναι χαμογελαστό, λάμπει καὶ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ κεχριμπαριοῦ».

Οἱ γονεῖς του ἀγάπησαν τὸν Χριστὸ πολὺ καὶ θέλουν καὶ αὐτοὶ νὰ βαπτιστοῦν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008, Ι. Ησυχαστήριον Αγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκηδικής)

(Πηγή ηλ. κειμένου: apantaorthodoxias.blogspot.com)